LIBRIS | We know books

Octavia Peța

O ultimă încercare

LETRAS
Promovăm autorii români

LIBRIS | We know books

Cuprins

ÎNCEPUTUL ÎNCEPUTURILOR 5
ETAPA: BALUL BOBOCILOR 16
EFECTE ADVERSE DRASTICE 37
MOMMY ISSUES SHOW UP 62
ETAPA: RELAȚII DE LICEU 78
PRIETENIE VS. DUŞMĂNIE 110
CUPIDON CEL ÎNDRĂGOSTIT 163
ETAPA: DECLINUL BRUTAL 230
MISTERELE SE DEZVĂLUIE 284
UNII TRĂIESC, ALȚII PLĂTESC 361

ÎNCEPUTUL ÎNCEPUTURILOR

LIBRIS books

Îmi aranjez jacheta de piele neagră peste tricoul meu de un alb palid și-mi verific pantalonii negri rupți să fie bine băgați pe dedesubtul ghetelor de aceeași culoare. Totul trebuie să fie perfect. Să n-aibă nimeni ce să-mi reproșeze.

Cobor din mașină mai gata cu ezitare, le răspund la ai mei înapoi cu un „Vă iubesc", iar apoi rămân pentru câteva momente holbându-mă la clădirea care-mi reprezintă noua șansă la viață, așa cum îmi place mie s-o numesc. Un început fresh de viață normală pe care sper în sfârșit s-o am.

Intru după ce-mi mai adun gândurile plângându-mă că fix clasa mea este singura clasă de boboci care se află la etajul al doilea, tocmai în capătul opus scărilor! Nu mă înțelegeți greșit, ador să urc scările de obicei, dar dimineața când sunt trezită de alarmă și nu am chef nici de deschis ochii, parcă nu-mi prinde așa de bine gândul c-am s-ajung cu respirația praf până sus, nu exagerez… Ugh, și mai sunt pe lângă cei mari și ăia de a zecea care se uită în batjocură la tine. Jur că îmi vine să strig la ei să nu se mai uite ca boul la poarta nouă, că doar ce naiba? Și ei au fost boboci nu demult... Uităm, uităm, huh? Mă lași, dă-i încolo de patetici.

Îmi salut noii colegi (unii răspunzându-mi înapoi) și închid ușa ducându-mă liniștită până-n ultima bancă de pe mijloc, la locul meu. Sunt singura din clasă care nu are coleg de bancă, ceea ce este cam cringe; mai ales atunci când dira a punctat asta destul de clar în fața clasei și cu toții s-au întors înspre mine pentru a se holba, mda… Sper ca a treia zi de liceu să fie mult mai plăcută. „A treia oară e cu noroc", corect?

LIBRIS | We know books

—Pssst, fata! Îmi dai și mie un șervețel? Te rooog! îmi șoptește colega de pe rândul din dreapta mea.

—Stai…, cotrobăi o țâră prin ghiozdan. Poftim.

—Ah, mersi mult! ia rapid șervețelul din mâna mea întinsă spre ea. Am văzut că tu ai de obicei șervețele la tine.

—Mda, mereu eram „fata cu șervețelele". Eu sunt Olivia, apropo.

—Ohh, Olivia, așa! Rețin mai greu un nume nou. Eu mă numesc…

—Aimee Achola, știu. Ți-am auzit des numele rostit prin liceu. Mi se pare unul fain.

—Aw, mersi! Și al tău e fain. Ce-ai zice să mergem în pauză în clasa a noua de alături? mai e o clasă de a noua pe etajul ăsta? Parcă am auzit pe cineva de acolo vorbind despre tine. Eu una îi cunosc pe majoritatea.

—Poți să-mi spui pe cine mai exact?

—Doar o fată cu părul șaten auriu, ochi căprui, aparat dentar și super mișto. Heather Looper…

—A, nu mersi, prefer să nu mă bag peste colegii noștri de alături. bătăile inimii mi-au devenit agitate.

—Sigur? Te-am văzut așa singură și am crezut că te-ar bucura să mai socializezi și tu. Doar nu vrei să creadă cei din jur că ești o singuratică, nu?

Mă pregătesc să-i răspund cu ceva „vorbe dulci", dar profesoara ne observă și ne avertizează să tăcem căci altfel ne va scoate afară cu tot cu absență în catalog. Ne cerem scuze

LIBRIS We know books

amândouă înainte de a suna clopoțelul, sau cum îl descriu eu „salvarea”, ori „evadarea”, încă nu am decis care dintre ele este preferatul meu. Cert e că sentimentul de eliberare și libertate rămâne același.

Poate aș fi mers cu Aimee, până să-nceapă să se comporte ca o scorpie, desigur, însă acea descriere a fetei ăleia a sunat exact ca cea a fostei mele colege de clasă din cei opt ani. Acea… acea colegă care dintr-un motiv sau altul avea ceva anume de împărțit cu mine, mai rău decât aveau deja ceilalți colegi. BULLYING. Cea mai stupidă chestie care există în grădinițe, școli, licee, facultăți, și chiar și-n viața de zi cu zi. Deci pur și simplu nu pot să înțeleg de ce ai face așa ceva. Cum poți să fii atât de rău și arogant încât să umilești o persoană vulnerabilă și inocentă făcând-o să se simtă inferioară față de tine, doar pentru că ce? Pentru că nu știi cum altcumva să te bage în seamă lumea? Doar pentru că anturajul tău este toxic și vrei și tu să devii „cool” ca ei, ca să obții mai mult respect? Doar pentru că ție ți-au fost neglijate sentimentele de către familia ta? Doar pentru că îți este prea teamă să te împrietenești cu acea inocentă persoană și să pierzi din acea „faimă”, ca mai apoi să ajungi să fii la fel de discriminat de „prietenii” tăi așa cum e persoana aia?... Îți e frică să te afli în locul nostru, așa-i? Te întristează, chiar aș putea adăuga. Just so you know, și pe mine m-a întristat al naibii de tare.

Îmi iau privirea din gol remarcând o colegă care încearcă să-mi atragă atenția fluturându-și mâna haotic. Oare a încercat să comunice cu mine în tot acest timp? Ce are azi toată lumea cu mine? Mă jur că dacă face și asta ca ultima…

—Bună! Deranjez? Păreai pierdută printre gânduri. zâmbește prietenos arătând cu mâna înspre scaunul de lângă mine.

LIBRIS | We know books

—Bună! mă emoționez eu. E liber locul, așază-te dacă vrei, nu mușc!

„Nu mușc”, pe bune? Chiar trebuia să-ncep cu umorul meu patetic? Trebuie să am grijă cât de eu însămi sunt la prima impresie. Spre ușurarea mea îmi răspunde cu un surâs și ia loc păstrând contactul vizual cu mine.

—Josephine Diaz. îmi întinde mâna în semn de salut.

—Olivia Gray, încântată!

—Am auzit fără să vreau discuția cu Aimee. Îmi pare rău de cum a decurs. Uneori poate fi destul de, uhm, rece.

—O cunoști? expresia ei devine una dezamăgită.

—Am fost colege în clasele unu-opt. Devenisem la un moment dat prietene bune până-n a cincea, dar na, prieteniile din copilărie nu țin cine știe ce. Aveam opinii din ce-n ce mai diferite pe măsură ce creșteam. nu-mi dau seama dacă are un zâmbet sincer pe față sau unul de marcare a durerii.

—Înțeleg cum te-ai putut simți. Eu vara asta mi-am luat rămas bun de la o prietenă cu care aveam zece ani petrecuți cu ea… Nu pot nega faptul că nu s-a lăsat cu „cicatrici”. forțez un zâmbet cât mai natural posibil ca să nu pară atât de dramatic cum sună. Nu doresc să fiu văzută ca un „attention seeker” ori un „cry baby”.

—Waw, zece ani, asta e… waw. Îmi pare rău că v-ați separat, dar hey, ne schimbăm mult din copilărie până-n adolescență.

—Bine punctat. Nu-ți face griji, sunt în regulă acum. Mă concentrez pe alte lucruri.

—Mă bucur să aud asta. stăm într-o liniște awkward tooot restul pauzei. Mergem după ore într-un local, parc, ceva?

LIBRIS | We love books

Mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine. Thank God, nu mai rezistam să stau în tensiunea asta.

—OMG, da, cum să nu? tonul meu extrem de nerăbdător nu știe cum să fie subtil. La cinci, în parc?

—Ok. Pe atunci, Olivia. își ia telefonul (pe care nici nu îl observasem) de pe bancă și-mi oferă o ultimă privire de rămas bun. Yey, voi ieși în oraș!

♡♡♡

—Așadar, Olivia, cum ți-a fost ziua la liceu? Presupun că mai bine decât în primele două zile. sparge mami gheața în timp ce taie din carne.

—De fapt, chiar a fost. Cum ți-ai dat seama?

—Prin simplul fapt că în sfârșit mănânci ca lumea la o masă. Atunci când te stresezi nu prea ai poftă de mâncare, așa cum ai făcut și în perioada examenelor.

—A, da. Auziți, mamă, tată, pot să mă duc pe la cinci în parc cu o colegă? E cel al copiilor, nu cel de la ieșire din oraș. tati își ridică privirea.

—Desigur că poți. Eu și cu mama ta nu avem nimic împotrivă. Cum o cheamă pe fată?

—Josephine Diaz. Mă mir că am reținut deja. chicotesc.

—Are un nume frumos. Invit-o și pe-acasă pe noua ta prietenă.

—Nu e prietena mea, mamă… încă. Nici nu știu dacă o să ne înțelegem bine acum în parc sau nu.

LIBRIS | We know books

—E, dar nu făceai tu crize acum câteva săptămâni despre cum nu ai niciun prieten și despre cum liceul e „singura ta șansă” de a cunoaște persoane de treabă? Sau ceva de genul ăsta.

—Chiar e o mare chestie dacă n-am să-mi fac prieteni, mamă! ridic tonul involuntar. Am suferit destul mai ales după despărțirea de Jennifer! Sunt adolescentă, e normal să am cu cine să ies în oraș și să-mi trăiesc viața! Măcar dacă nu voi avea norocul de prieteni adevărați care să mă ajute la greu, atunci de din ăia care doar să-mi alunge plictiseala și singurătatea!

—Olivia, gata. Nu mai țipa la mama ta. Noi doar am dori să nu-ți mai faci atâtea griji legate de faza asta cu amicii.

—Tată, de ce ești atât de calm în situațiile astea? Îmi dai impresia că ești indiferent cu tot ceea ce se întâmplă în jurul tău!

—De ajuns! Iară începi cu porcăriile astea? Revino-ți! Tatăl tău nu ți-a greșit cu nimica, cu atât mai puțin eu!

—Sunteți pe bune acu…, inspir adânc printre suspinele ce și-au dat startul. Știți ceva? M-am săturat și eu de fazele astea, mă voi căra în camera mea!

Am ales să plec pentru a nu-mi mai chinui vocea care era pe cale să devină bâlbâită să mai scoată vreun sunet. Părinții mei mă strigă cu disperare să vin înapoi. Eu sunt deja ajunsă la ușa pe care mă strădui din răsputeri să n-o trântesc de la dracii ce-i am pe creier. În dormitor le dau frâu liber lacrimilor de sub pleoape să-și facă de cap. Nu mai pot, nu mai pot! Din nou fazele mele celebre, bag piciorul! Vreau să răstorn ceva atât de rău sau să dau cu pumnul în pereți! Urăsc să-mi țin furia încuiată înăuntru! Inima-mi este la cel mai mare nivel de agitație, corpul îmi tremură tot, picioarele mi-s de gelatină, am să-am să pic— afirm deja în plină cădere cu genunchii pe gresia roșiatică și rece.

LIBRIS | We know books

Mă aflu în cel mai oribil moment pe care l-am mai retrăit, într-o tortură pură! Mai sunt și nervii ăștia, aaaaaa! Țip cu toată forța interioară în mintea mea. Ajutor! Cineva?! Eu sufăr aiceaaaaa! Respirația nu mă ascultă! Am o panică grozavă în mine ce se intensifică!

Haide, proasto! Au trecut vreo zece minute, dacă nu mai mult, și tu tot ca ultima terminată cu spasme stai și jelești! Amintește-ți ce-ai căutat de una singură că te ajută în astfel de situații și aplică aia! Am nevoie să iau controlul asupra unui lucru, un fel de reality check. Cum era? Cinci obiecte pe care le pot vedea, patru pe care le pot atinge, trei pe care le pot auzi, două pe care le pot mirosi: Pereții, biroul, penarul, jurnalul meu, caietul cu poeme, vântul liniștitor de afară, părinții mei cum vorbesc înfundat, jucăria mea dovleac de Halloween, parfumul preferat din Paris, părul meu care miroase a șamponul meu preferat de nucă de cocos. Gata, bun, m-am mai stăpânit. Atât creierul, cât și corpul, mi-s sub control. Cât e ceasul? Aoleu, este aproape ora cinci! Trebuie să mă schimb de transpirată ce îs și să o iau la fugă! Noroc că părinții știu de ieșire, nu mă simt în starea necesară de a da ochii cu vreunul dintre ei în clipa asta.

♡♡♡

Douăzeci de minute întârziere, glumești?! Josephine mă va certa dacă nu a și părăsit parcul deja! Off, you silly girl cu crizele tale cu tot! Dacă Josephine va face la fel ca și Jennifer? Dacă nu-i va păsa nici ei de mine? Dacă mă va trata și ea ca pe o „drama queen”? Ugh, taci odată, creierule! Ioi, aia-i Josephine care stă pe bancă! Mă așteaptă săraca. O recunosc ușor după părul ei roșcat și după ochii verzi ce mi se par speciali datorită culorii, nu ca ai mei, căpruiul clasic... Poartă un maiou negru cu

LIBRIS | We know books

niște egări alb-negru, deoarece într-adevăr încă te topești de cald în perioada asta, deși dimineața îți vine să-ți iei și plapuma după tine. Eu port un tricou cu dantelă albă și niște pantaloni trei sferturi de aceeași culoare cu platformele înalte de dimineață. Josephine are și ea încălțămintea de la școală, tenișii albi.

—Hey, Josephine! Scuze c-am întârziat, nu a fost cu intenție! Ești de ceva vreme venită?

—E în regulă, nu contează de când am ajuns. Sper doar că n-am întrerupt ceva important. se dă la o parte pentru a-mi face loc. Nu e nervoasă!

—Nu, nu. Ioi, ce breton drept superb ai.

—Mulțumeeesc. Observ că avem amândouă părul la fel de lung. Doar că al tău este ondulat și are câteva șuvițe blonde care-ți ies în evidență la soare. Îți ador părul. Șatenul deschis e vopsit sau natural?

—Natural. chicotesc eu. Al tău?

—La fel. fac ochii mari, iar ea se amuză. Mda, văd reacția asta des. Oh, și ce mi se pare unic la tine este gropița aceea de pe obrazul drept.

—Aww, ce bine mă faci să mă simt cu mine însămi. Deși tu ești cea cu părul roșcat natural. Lol. chicotim. Îmi place să stau cu tine. Pari de treabă.

—Și tu îmi pari de treabă. Cum te-ai adaptat la liceu?

—Consider că vorbesc pentru toți când spun că primele zile sunt cam stresante și înfricoșătoare. Speri doar să te integrezi cât mai repede într-o bisericuță, chiar dacă ideea de bisericuțe, în sine, mi se pare una penibilă.

LIBRIS | We know books

—N-aș fi putut s-o spun mai bine. roșesc. Hey… ești bine? întrebarea mă face să tresar un pic. Scuze că te iau așa, doar că ochii tăi îmi dau impresia c-ai plâns sau ceva, plus obrajii roșii. de la apa rece cu care m-am clătit înainte să plec…

—Ohh, păi, uhm… Mi se mai întâmplă asta când mă spăl pe față cu muuultă apă rece, totul e okey. Liceul ăsta mă extenuează și mi-e somn întruna.

—Doamne, eu la liceu sunt mai gata moartă, nu somnoroasă. râdem. Ea se-ntoarce cu privirea înainte admirând natura cu țipetele copiilor pe fundal. Parcul acesta este unul relaxant, ba chiar romantic.

Romantic… Niciodată nu m-am gândit la peisaj în acest fel. Poate pentru că mă cam enervează romantismul, îl displac rău. I mean, e cute să ai cu cine să faci treburi de cupluri, gen, plimbări și îmbrățișări cu săruturi pe aici, pe acolo, însă nu m-aș gândi la asta în rest sau aș vedea vreun film romantic, yucks. Horror, pleaaaase.

—Da. răspund sec. Orașul are destule locuri relaxante care îți permit să simți natura îndeaproape. Pentru un orășel, e impresionant.

—Îți dai seama ce atmosferă romantică pe cinste ai avea aici? Să te ia un băiat în brațe seara în acest parc…, vocea ei devine din ce în ce mai pasionată pe măsură ce rostește propoziția. Uhmmm, putem schimba subiectul?

—Meh. La vârsta asta deja băieții sunt nespus de greu de avut încredere în ei. Sunt în stare să se prefacă atât de bine că țin la tine și că sunt înțelegători și empatici și apoi puuuf, când ți-ai adunat curajul să vă apropiați mai mult fizic și să devii intimă cu ei, te părăsesc deoarece „și-au atins scopul”. Ce măgari.

LIBRIS | We know books

—Waw-nu-nu mi-a trecut asta prin cap.

—Scuză-mă..., silly bitchy girl!

—N-ai de ce. Îmi place gândirea ta. zâmbesc lent.

—Uhm, mersi mult.

Să fie ea viitoarea mea BFF? Am să am și eu în sfârșit cu cine să ies și să-mi exprim gândurile și sentimentele și să fim ca niște surori de apropiate? Da, te rog!

—Ai ceva hobby-uri, pasiuni?

—Nu neapărat. Tolănitul în pat până când se roagă părinții tăi să mai ieși pe afară se pune? ne amuzăm.

—Hmm, sună valid pentru mine. râdem mai tare. Eu recent m-am apucat de exerciții de flexibilitate. Mă relaxează și dintotdeauna am adorat gimnastica. De asemenea, ador să scriu poeme în engleză. Engleza sună mai poetic, părerea mea.

— Ești pe val la vârsta asta.

—Aww. chicotesc puternic împreunându-mi mâinile. Nici de ceea ce vrei să faci pe viitor n-ai idee? se amuză îngrozitor și deja mi-am primit răspunsul. Îmi face semn să vorbesc eu în continuare. Actriță sau psiholog. Încă de când eram mai mică eram foarte atentă la starea de spirit a celor din jurul meu, I just can't help it.

—Olivia, tu ești genul de persoană care este evident că are o grămadă de prieteni. spuse Josephine, uluită.

—Opusul, majoritatea m-au luat de fraieră. Oamenii nu apreciază prea multă bunătate și-și bat joc de tine în cel mai cumplit mod posibil. se-ntristează văzându-mă cum mi se șterge zâmbetul de pe față cât timp privesc în gol.

LIBRIS | We know books

—Presimt că noi două ne vom înțelege de minune. îmi caută privirea zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

—Nu mă îndoiesc de asta! ne luăm reciproc în brațe. O să fie totul exact așa cum ți-ai dorit tu, silly girl.